

Epitafium över en eftergift

.

Klart att jag kände mig ensam redan från början. Vännerna i danandets hägn visste ju ingenting om ångest och heller inte därför någonting om behovet av nåd. Tankarna faller över mig, från insidan, som mjäll, som skorv ur hjärnans plack. Jag står framför spegeln i badrummet och klipper nässtrån, naken. Min kropp är femtio år, jag är femtio och igår åt jag galette med fransk korv på Svartmannagatan och servitrisen lät sin höft vila mot min axel medan hon tog upp beställningen – hon luktade spiskummin, blod, kardemumma, urin, körvel och svett. Nere vid centrum rånade man för en stund sedan ett växlingskontor. Igår stod det i tidningen att tio unga vuxna hotar personalen på mitt lokala ICA om de inte får ta vilka matvaror de vill. Jag längtar varje dag i största allmänhet till Italien, varifrån jag har goda erfarenheter och dåliga erfarenheter, mest dåliga för att jag har predikantblod i mina ådror, vilket betyder att mitt ansikte kan vara som ett slarvigt bortraspat ansikte på ett skolfotografi. Men jag kan alltid ta tunnelbanan till Gamla Stan och därifrån ta en promenad till Odenplan och till kaffestället Non Solo Bar som Lars Norén pratar om på snart sagt varje sida i sin En dramatikers dagbok. Jag sorterar i min kvarlåtenskap, det är som att försöka skura blod.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten